

Banguzia

Nagy volt a riadalom Banguziában, mert a csillagászok különös mozgást észleltek a világuűrben. Egy objektum közeledett, ami nem a szokásos sebességgel haladt, a gravitációs hullámok által keltett gravitációs sugárzás hajtotta, ezért rakétákat sem indíthattak ellene. Ez a gravitációs sugárzás a neutroncsillagok belsejéből, masszív feketelyuk-párok egyesüléséből, szupernóvák környezetéből áramlott elő, de hogy miképpen sikerült hajtóenergiának befogni, az a Kozmosz titka, ehhez még gyermekcipőben járt errefelé a tudomány.

A Szíriusz kísérőjéről, a Fehér Törpéről indult el egy csoport szellem, hogy tagjai megfigyeljék azt a különös világot, ami a Banguz nevezetű bolygón keletkezett.

Furcsa teremtmények voltak ezek a szellemek, az Öreg Fehér Törpe kis manói, jártak-keltek a Tejútrendszerben, figyelték a kozmikus áramlásokat, a porfelhők örvényléseit, gyönyörködtek a hulló csillagok sziporkázásában, s csengett az úr huncut kacagásuktól, amikor sikerült valamelyik bolygó tengelyébe behajítani egy-egy aszteroidot, amitől hatalmas csikorgás keletkezett, megtörtént, hogy a Lófej-ködben ezzel a csintalansággal kikökkentettek egy égitestet megszokott pályájáról, alig tudta azt újból helyére állítani az Öreg Fehér Törpe. Lett is aztán nagy náspángolás, kiporolta a kicsi szellemek nadrágját, igaz, csak amolyan szófordulat ez, hogy nadrágját, mert nemhogy nadrágjuk, testük sem volt ezeknek a vidám lóköttőknek, a náspángolás előtt csillagporból gyúrt amorf anyaglabdacokba gyömöszölte őket az Öreg, hogy mégiscsak érezzék a fenyítést. Ezek a labdacok különböző alakokat vettek föl, éppen ezért soha nem lehetett tudni, hová kapták a nádpácával a verést: a fejük búbjára? a hátukra? az ülepükre?

Amikor végleg megelégette az Öreg Fehér Törpe a sok csintalanságot, beparancsolta az aprónépséget a Kozmikus Kosárba, és rájuk kiáltott:

HEGEDŰS IMRE JÁNOS (1941) Székelyhidegkúton született író, irodalomtörténész. Benedek Elek monográfusa. 1984-ben Ausztriába emigrált. Munkatársa volt a *Bécsi Naplónak*, tudósítója a Szabad Európa Rádióknak. Jelenleg Budapesten él, szabadfoglalkozású prózaíró. Legutóbbi kötete: *Székelyország – Szerelmes földrajz* (második, bővített kiadás, 2017).

- Takarodjatok, pernahajderek, meg se álljatok Banguziáig - mennydörögte rekedtes hangján. - A banguzok megtanítanak titeket kesztyűbe dudálni. Remélem, élve megússzátok a kalandot - tette hozzá dörmögve, mert azért szerette ezeket a kis haszontalanokat.

Igen, a Kozmikus Kosár a gravitációs hullámok által keltett sugárzás energiájával működött, nem ismerte a távolságot, mintha varázsköpenyt borítottak volna magukra az Apró Manók, s elrikkantották volna magukat: „Legyünk ott, ahol akarunk!”, s hát ott voltak!

Így tudták legyőzni percek, sőt pillanatok alatt azt a 800 vagy éppen 1200 fényévnnyi távolságot, ami elválasztotta őket Banguziától.

Bármennyire is haragudott az Öreg Fehér Törpe, azért kioktatta őket, hogy vigyázzanak, veszedelmes és kiszámíthatatlan élőlények lakják Banguziát, gyilkosok egytől egyig, csak akkor érzik jól magukat, ha halomra ölik egymást.

- Ott, a - világűr óriásaihoz mérten - apró Banguz bolygón - mondta az Öreg Fehér Törpe - mindenki mindenkinek az ellensége, sokszor nem is tudják, miért kell megölni azt, akinek madárfeje van, vagy saláta, sütőtök, háromszög, dongó vagy sárga sarló ékeskedik a gallérja fölött.

Mert ez volt a legérdekesebb ezen a bolygón! Erről ismerték meg egymást a banguzok, ennek alapján tagozódtak pártokra, szektákra, felekezetekre, a fej alakja, formája hordozta az emóciókat, a szerint gyúródtak lökdösődve és nagy indulattal különböző karámokba a hitfelek.

Ide, a különös fejű élőlények országába érkezett meg a kis manók csapata egy derengő hajnalon. Űrkosaruk fennsíkon ért talajt, innen tudták szemügyre venni a dobozokból álló halmazt, amit a banguzok építettek maguknak. Addig nem akartak elvegyülni a sokadalomban, amíg közvetlen közélről nem tanulmányozták őket. Tudtak egyet s mást a Banguz bolygóról, az Öreg Fehér Törpe leltárában PX3 volt a neve ennek az égitestnek, s a nagy tűzgolyónak, ami éltette a banguzokat, PX1. De ismeretlen volt a különös, két lábon járó élőlények természete, életmódja, viselkedése. Ahogy feltűnt fejük felett a PX1, kiáramlottak a dobozokból, futkároztak össze-vissza, guruló szerkezetekbe bújtak be, hatalmas csarnokokban végeztek érthetetlen mozdulatokat, föl is tudtak emelkedni különös készülékekkel, a drónokkal, mások sík mezőn szorgoskodtak pöfögő gépeikkel. Az Apró Manók teste nem ismerte a gravitációt, súlytalanul ugráltak körül a banguzokat, elrepültek a fejük fölött, megcsiklandozták őket, szóval ott folytatták a rosszkodást, ahol a távoli űrben abbahagyták.

Végül egy főtéren gyűltek össze, hogy kedvükre szemlélődhessenek, de hirtelen kékruhás csapat bukkant föl, tagjai betuszkolták őket egy guruló dobozba, s behajtottak egy falakkal kerített belső udvarra. Később tudták meg, amikor már tűrhetően beszéltek banguzul, hogy az egy iskola, ilyen intézetekben oktatják a frissen készült, apró banguzokat is. Ide vitték be őket a rend őrei.

Egy padon ültek szép sorjában, elektromos táblácskákat kaptak, s velük szemben az emelvényre föltett egy kerecsensúlyom fejű, öreg banguz egy nagy labdát, aminek talpa volt, és azt mondta: Banguz. Ceruzájával körberajzolt egy

részt a gömb egyik kontinensén, és azt mondta: Banguzia. Az Apró Manók azonnal tudták, hogy arról az égitestről van szó, amelyik az Öreg Fehér Törpe leltárában PX3 néven szerepel, s az azon körberajzolt tartomány Banguzia.

Nem bizonyultak rossz tanítványoknak. Hatalmas képernyő világosodott meg előttük, s az öreg banguz egy vékony rudacskával mutogatni kezdett, miközben nevelés hangok jöttek ki a szájából, pontosabban a csőréből: *ember, madár, állat, ház, kalap, villamos, cipő, fű, fa, virág.*

Vékony, cincogó hangon nevettek az elején az Apró Manók, de lassan rájöttek, Banguziát mutatják be nekik, ahol mindennek neve van, azokhoz különös hangok tartoznak, s le is lehet írni a hangot elektromos táblácskákra, elektromos ceruzával, vagy ki lehet ptyögtetni billentyűzeten.

Érdekes dolognak tartották, s komolyan tanulni kezdtek. Szürke Sólyom, mert így nevezték hamarosan az öreg banguzt, sorba rakta a hangsorokat, s vetített képek segítségével magyarázott:

A banguz áll. A banguz eszik. A madár repül. A hal úszik.

Napokon, heteken keresztül folyt az oktatás. Banguzia lakossága egy emberként vallotta, sürgette, követelte, hogy részesüljenek első osztályú kiképzésben ezek a különös lények, hátha olyan titkokat hordoznak, amelyek kozmikus erőkhöz jutatják a hadsereget, hátha fel lehet újítani azokkal a rakétaállomány energiahordozóit. Akkor éppen a kerecsensólymok vezették az országot, ezért a tanítást ők kezdték meg.

Arról elmélkedett legtöbbit Szürke Sólyom, hogy a KSFSZ, vagyis a Kerecsen Sólymok Fiatal Szövetsége múltba tekint, és a jövőbe néz (nem kis erőlködésébe került az Apró Manóknak megkülönböztetni a „tekint” és a „néz” szavakat!), célja az, hogy Banguzia úgy emelkedjen a magasba, ahogyan a kerecsensólymok száguldanak óriási hegyek, hatalmas szakadékok fölött, és őrzik azt, amit az őssólymok rájuk hagytak.

Ezt értették is, nem is a kis szellemek, de a számtan óra igazán felvillanyozta őket. Ott, a végtelen világűrben semmit sem tudtak a számokról, ami megszámlálhatatlan, azzal nem érdemes foglalkozni – gondolták, de itt kitett az asztalra Szürke Sólyom három almát, tíz körtét, négy barackot, s azt mondta: három, tíz, négy. De amikor elvett azokból egyet vagy kettőt, illetve hozzáadott azokhoz néhányat, más szó jött ki a csőréből. S hogy meggyőzőbb legyen a tanítás, felültette az Apró Manókat is az asztalra, s azt mondta: „öt”.

Ezen ismét kacagni kezdtek, soha eszükbe nem jutott volna, hogy ők öten vannak, annyira felesleges és értelmetlen volt a határtalan kozmoszban a szám.

De jól haladtak a matematikával, egy-két hét múlva már ismerték az alapműveleteket.

Az már nehezebben ment, amikor az idő fogalmát kezdte magyarázni Szürke Sólyom. A világűrben nincs idő! Legalábbis azt nem lehet se mérni, se érezni. Oktatójuk szemléltető tárgyakkal világosította meg kicsi, talán nem is létező elméjüket, könyveket, füzeteket hozott be egy raktárból, fölmutatta azokat, s kiírta a vetítőre, ez volt 50 évvel ezelőtt, azután a Manók kezében levő táblácskák-

ra mutatott, s mondta: ez van most. Ebből még semmit sem értettek volna, de rengeteg filmje volt a Szürke Sólyomnak, azokat levetítette, hogy lássák, régebb, vagyis 50 évvel korábban füzetek fölé hajolva írták le valamilyen pálcácskával a frissen készült banguzok a hernyócskákhoz hasonlítható betűket, de most minden elektromos táblákkal, billentyűzettel működik, nincs kézírás, nincs könyv, nincs füzet.

Még volt egy próbálkozása a Szürke Sólyomnak. Elmesélte, hogy valamikor nemcsak a banguzok, hanem a bolygó sok más népe egy nyelvet beszélt, de abból csak ízelítőt kaptak a kis szellemek, megtanultak latinul számolni.

Két fogalom magyarázatába bukott bele Szürke Sólyom: egyik az evolúció volt, másik a kétneműség. Semmit sem ért a sok film, a sok CD, a sok vetítés.

– Evolúció nincs – csicseregtek az Apró Manók –, mi az űrből jövünk, s tudjuk, a kozmosz önmagába visszatérő anyagghalmaz, az nem fejlődik, az nem halad sehová.

Az sem fért a kicsi kobakjukba, hogy Banguziában csak a nőknek nevezett kétlábúak készítik a friss, kicsi banguzokat, akiket aztán, ha azok felnőttek, vágóhídra viszik a hímnemű banguzok, holott semmi közülük nincs a gyártáshoz.

De ha voltak is zökkenők az Apró Manók iskolájában, addig senki és semmi nem zavarta ezt a magvas oktatást, amíg Szürke Sólyom nem írta ki a vetítőre a következő mondatot:

„A kerecsensólyom Banguzia fényes csillaga.”

Hirtelen felpattant egy oldalajtó, azon berontott egy salátafejű asszonyság, valamilyen gáznemű anyagot spriccelt rá Szürke Sólyomra, amitől az összeesett, s a személyzet lábánál fogva húzta ki a teremből.

Villámgyorsan mozogtak az asszonyság ujjai a billentyűzeten, egy betűszó jelent meg először a kivetítőn: SFDGY, s különös szó hagyta el salátalevelekből formálódó, iciri-piciri száját: ESEFDÉGYÉ. S kiírta pártjának a teljes nevét:

Saláta Fejűek Demokrata Gyülekezete.

Egyébről sem szólt ettől a pillanattól a banguz iskolában az oktatás, csak arról, hogy a salátafejűek teremtik meg a közboldogságot Banguziában, az ESEFDÉGYÉ kinyitja a szellem ablakait a nagyvilágra, kiszellőzteti az ország áporodott levegőjét, s halomra öldösi a KSFSZ tagjait, akik nem kerecsensólymok, hanem döggeszélyűk.

Zöldre festette ez az asszonyság a két domború mellét, gömbölyű vállát, zöld zsákruhát viselt, s zöld salátabokor feje úgy csillogott az iskola irizáló, mesterséges fényében, mint a Szíriusz.

Szórta rendületlenül átkait a kerecsensólymokra, akik rabságban tartják a banguzokat, diktatúrájuk túrhetetlen, még az ég is elsötétült az ország fölött.

És ő is kiírta a hatalmas képernyőre pártjának, az ESEFDÉGYÉ-nek a jelmondatát:

„A zöld saláta a jövő egyetlen reménysége!”

Itt pattant el a húr, az iskola elektromos rendszerének szövegeit az egész ország olvashatta, s ez esetben a mennyezeten csapódott hátra egy lappancs,

azon ugrott be az osztályterembe egy tömzsi alak, a Sütő Tökök Darutollas Csapatának, az ESTÉDÉCSÉ-nek (STDCS) a képviselője, kurta nyakán természetesen hatalmas sütőtököt hordott, fehér inget, fekete lajbit, fekete nadrágot, magas szárú bakancsot viselt, derékszíján jatagán lógott, egyetlen suhintással levágta az asszonyiség salátafejét, s fellépett a dobogóra.

– Jól figyeljétek, kicsi szellemek! – dübörögte öblös, mély hangján. Nekünk, Tökfejűeknek nem mindegy, milyen hírünket terjesztitek el az űrben, ezért arra kérlek, minden szavamat jól jegyezzétek meg, mert az én pártom az egyetlen párt, amelyik még nem árulta el a banguzok ősi, igaz hitét. Hát tudjátok meg, valamikor minden banguznak szürkésfehér színű, sütőtök feje volt, békében, boldogságban és egységben éltünk ezen a drága földön. De egy gén meghibásodása miatt egyesek eltorzultak, már az anyaméhben saláta, háromszög, madárfej nőtt tök helyett a nyakukra, így megromlott a tiszta faj. Ezt a boldog állapotot akarjuk mi visszaállítani. Mi egy olyan Banguziáért harcolunk, amelyben fajtiszta tökfejűekből fog állni a nemzet.

Elektromos ceruzájával felírta a kivetítőre:

„Sütőtök az egyetlen életelixír Banguziában!”

S jókora tököt rajzolt, hogy egyértelmű legyen az Apró Manók számára a tanítás.

Már sejtették az űr vendégei, hogy ez a tanítójuk sem lesz túlságosan hosszú életű, s úgy is történt, ahogy gondolták, mert a főbejárat két szárnya kinyílt, s egy kecses, áramvonalas drónon a Mindent Szabad Kőművesek Szektájának, az EMESZKÁESZ-nek (MSZKSZ) főmágusa repült be, feje helyén fényháromszög csillogott, lézersugárral leterítette a tökfejűt, kihúzta bő köpenye zsebéből az elektromos ceruzáját, s fölírta:

„Mindent szabad, még azt is, amit nem!”

Sok mindent tanultak már az Apró Manók a Szíriusz közelében az Öreg Fehér Törpétől, de most megszakadt bennük a lélek, elakadt az eszköz kereke:

Hogy lehet szabad az, ami nem szabad?

Nem késett egy szekundumot se a magyarázattal az EMESZKÁESZ főmágusa, finom, nőies hangon kezdte oktatni a kicsi szellemeket:

– Mi, EMESZKÁESZ-esek a fény fiai vagyunk. Szent hagyomány őrzi származásunk történetét, amely szerint onnan jöttünk, ahonnan ti, kedves manók. Valamelyik távoli óriásbolygóról, talán az Orionról vagy annak közelében kerिंगő égitestről indult el valaha egy kis csapat, nők és férfiak vegyesen, ők voltak nemcsak Banguzia, hanem a Banguz bolygó első lakói. Szenvedélyük az építkezés, a számolás, a tervezés volt, amit mi, utódok is üzünk. Azt javaslom nektek, álljatok be inasnak közénk, s aki jól halad, aki okos és szorgalmas, azt előléptetik segédnek, később mesternek. Vakolókánalat hát az egyik kézbe, másikba körzöt, vonalzót, tervezeteket, építkezéseket, s pillanatig se feledkezzetek meg arról, hogy a fény gyermekei vagytok. Csakis a fény gyermekeinek szabad minden Banguziában, még az is, ami nem szabad. S mindenki másnak: Kuss! Különösen a többi pártnak Banguziában ezerszer is: Kuss! Senkit nem hagyunk

életben közülük. Indíthatnánk ellenük kiberháborút, de azzal nem lehet élvezni az ölés gyönyörűségét. Le hát a fejekkel, ha valaki nem EMESZKÁESZ-es!

Remélem, világos, amit mondok. S ha mégis maradt homály a kicsi, láthatatlan agyacszkátokban, megismétlem pártunk jelmondatát:

„Mindent szabad, még azt is, amit nem!”

Ebben a pillanatban donogva repült be a nyitott ablakon keresztül egy kicsi szárnyas lény, banguz volt ő is, de sokkal kisebb, zümmögve, döngicsélve beszélt, mérges fullánkjával megszurta az emelvényen ágáló EMESZKÁESZ-es nyakát, amitől lehullott az izzó, fehér színű háromszög a nyakáról, s holtan rogyott össze.

Ez volt a banguzok leggyengébb pontja. A fej. Alig tapadt a testükhöz, megtörtént, hogy egy-egy forró fejű pártvezérnek egyszerűen leesett a feje, s legurult az emelvényről. De olyan eseteket is följegyeztek, hogy sok banguz, főleg az előjárók, egyszerűen elveszítették a fejüket.

Udvarias volt, és mézes-mázos ez a donogva döngicsélő banguz, kecsesen meghajolva be is mutatkozott:

- A Dacos Dongók Döngicsélő Dandárjának, a DÉDÉDÉDÉ-nek (DDDD) egyik alvezére vagyok, s azért jöttem hozzátok, Apró Manók, hogy megtanítsam nektek a legtisztább igazságot. Mi, Dongók vagyunk felsőbbrendű lények Banguziában, s nem a hazaáruló EMESZKÁESZ-esek, mi emeljük szédítő magasságba az országot, mi tanítunk meg minden banguzt repülni. Lenézzük azokat az alacsonyrendű polgártársainkat, főleg a KSFSZ-eseket, vagyis a Kecsen Sólymok Fiatal Szervezetét, akik megrekedtek a múltban, képesek ósdi szimbólumokhoz, penészes szövegekhez ragaszkodni, képesek azt állítani, hogy még mindig szükség van banguz nyelvre, történelemre, kultúrára, s nem hajlandók beolvadni a Végtelen-tenger langyos vizébe. Remélem, kedves Manók, értitek, hogy itt nem igazi tengervízzel, hanem a Nagy Semmi határtalan óceánjáról beszélek.

Azért növesztettünk szárnyakat magunknak, mert számunkra megalázó a sár, a por, a füstös aszfalt, még a lábujjhegyeinkkel sem érintjük meg azt, repülünk tisztán, ékesen, büszkén a talmi, földhözragadt banguzok feje fölött. Egyedül nagydolgunk elvégzése végett szállunk alá néha, de csak hegyi fennsíkokra, ahol ezernyi zenélő bili vár minket, s édes muzsikával feledtetik velünk azt a néhány megalázó percet.

S a nagy szónoklat végeztével ő is felírta a pártprogram lózungját:

„Pusztuljon, aki nem Dongó!”

Az Apró Manók nem ismerték a pusztulni szót, kis kezeket formáltak testükből, s magasba emelték, ahogy azt egy filmen látták oktatás közben, de akkor remegni kezdtek az ablakok, óriási hadsereg közeledett nagy dübörgéssel az iskolához, a had minden katonájának egy-egy függőleges, sárga sarló volt a feje, de lehetne azt félholdnak is nevezni, úgy állt ez az ékesség a nyakon, s úgy világított, hogy a fényességtől akaratlanul is hasra vágódott az, aki rájuk nézett.

A vezér nyakán csillogott a legnagyobb és legfényesebb sarló, katonás léptekkel masírozott be az iskola főbejáratán, dobbantott egyet a jobb lábával a katedrán, és ordította:

„Halál azokra, akik nem borulnak le a Fényes Orca előtt!”

S természetesen ezt fel is írta az elektromos ceruzával a kivetítőre.

Azután a megrettent Dongóhoz lépett, s úgy csapta agyon a derekán lógó buzogánnyal, hogy az széthullott, mint egy felrobbant szatellit az űrben.

Szembefordult az Apró Manókkal, és magyarázni kezdett:

– Ide figyeljete, Manók! Titeket csapdába ejtettek a banguzok, egytől egyig hazudnak, hazugság minden szavuk, nem ismerik a Fényes Orca szigorú, de igazságos törvényeit. Azért jöttünk mi, a Fényes Orca Sarlós Katonái messzi földről, más kontinensekről ide, Banguziába, hogy terjesszük az igaz tant. Pártot is alakítottunk már, Fényes Orca Sarlós Katonái a neve, a FOSK, vagyis EFOESKÁ – azért mondom, hogy tudjátok ti is kiejteni, megnevezni –, tagjaink szaporodnak, mint tavaszi záporosók idején a gomba, asszonyaink szülnek rendületlenül, s hitünk szerint hamarosan elfoglaljuk az életre képtelen banguzok helyét ebben az országban, sőt az egész kontinensen, amelyet ők mostanig jogtalanul bitoroltak. Ha nem akartok úgy járni, mint ez a nyomorult Dongó itt, sürgősen álljatok be az EFOESKÁ-ba, boruljatok le a Fényes Orca előtt, s felejtsetek el, hogy itt valaha banguzok éltek. Új nép vagyunk, igazhitűek, be fogjuk népesíteni ezt a szép földet derék katonáinkkal, alázatos asszonyainkkal, csillogó szemű, sötétbőrű gyermekeinkkel.

Ő volt az egyetlen pártszónok, akinek nem vágta le senki a sarlófejét, büszkén vonult ki az iskolából a katonáihoz, akik óriási ovációval fogadták.

Az Apró Manók összedugták a fejüket, és tanakodni kezdtek:

Mit csinálnak most? Ők a banguz nyelvet tanulták meg, csak velük tudnak értekezni a kaptárokból, azaz házakban élő vagy az utcákon nyüzsgő banguzokkal, el kell indulni, hogy barátokat szerezzenek, mesterségeket tanuljanak, talán szórakozni is lehet velük sötét barlangjaikban. Olyan hamar mégsem irtják ki őket a sarlósok.

Könnyű dolguk volt, mert – ha beszálltak az úrkosarukba – megszűnt számukra a gravitáció, úgy suhantak el falvak, városok, mezők, erdők fölött, mint a felhők. Nagy ámulattal vették tudomásul, hogy mindaz, amit a szónokok elmondtak az iskolában, szemmel látható, kézzel tapintható igazság. A főváros (Ezt a szót is ismerték már!) zónákra van felosztva, a zónákat fal vagy sorompó választja el egymástól, külön negyedben laknak a Sólomfejűek, külön a Salátafejűek, másban a Tökfejűek, túl egy folyón honos a Mindent Szabad Kőművesek Szektája, tőlük balra a Dacos Dongók Döngicsélő Dandárja, csupán a Fényes Orca Sarlós Katonáinak a negyedét nem találták, ők még a városon kívül éltek hatalmas síkságokra fölvert sátrakban, ezeket a telepeket nevezték banguz nyelven lágereknek. Igaz, naponta sok ezren szivárogtak be a városba, üzleteket, vendéglőket nyitottak, előzönlötték a piacokat, kereskedtek, s ami az Apró Manók számára teljesen érthetetlen volt, olyan magas, henger alakú tornyokat építettek,

alig lehetett látni azok csúcsát, fenn, egy körfolyosón meg-megjelent egy szakállas alak, s úgy ordított, talán még az Öreg Fehér Törpe is hallotta a Szíriusz mellett, s erre az ordításra úgy özönlöttek a sarló-, illetve a félhold fejűek, mint sík mezőn a juhok, a tehenek, a lovak, mély, eszméletvesztéshez hasonlítható extázissal vetették hasra magukat, s vettek részt egy olyan szertartásban, amelyet a Szíriusz közeléből jött szellemek soha nem láttak, nem hallottak.

De ezeket a szertartásokat még elviselték ők is, a banguzok is, de néha hatalmas robbanások rázták meg a különböző városnegyedeket, épületek dőltek össze, futkározó, kerek dobozok borultak fel, folyt a vér, s hullott a banguz, mint a légy. Félelmükben leszedték a régi, évszázados tornyaikról a kereszteteket, a gömböket, csillagokat, a belső falairól – ahol 'imádkoztak' – a szentképeket, ledöntötték szobraikat abban a reményben, hogy megkegyelmeznek nekik a meszes földről ide áramló sarlósok. Félték. A saját országukban félték.

A baj csak az volt, hogy az ősi banguz átok, a testvérharc ebben is megnyilvánult, a Salátafejűek, a Dacos Dongók, a Mindent Szabad Szekta keblére ölelte a Sarlósokat, az ők segítségével remélték eltüntetni az ósdi, elavult, avas, penész szagú Banguziát, egyedül a Kerecsen Sólymok Fiala Szervezete küszködött váltakozó reménnyel és eredménnyel az ország, a banguz nép önállóságának megőrzéséért.

A Tökfejűek ingadoztak, gyakran veszítették el a fejüket, s az gurult, gurult, mindig arra, amerre a lejtő vitte, ennek következtében hol az egyik, hol a másik párthoz csapódtak.

Tanultak még az Apró Manók az iskolában egy különös szót: polgárháború. Csak félig-meddig értették, hosszasan magyarázta azt Szürke Sólym:

– Volt már számtalanszor olyan helyzet Banguziában – mondta az Öreg –, hogy a banguzok két, máskor három pártra, illetve táborra oszlottak, kivonultak széles mezőkre, vagy úgynevezett barikádokkal torlasztották el az utcákat, és tűzzel-vassal pusztították egymást.

Ez sehogy sem fért a fejükbe, hiába mondta a Szürke Sólym, hogy az elvek, az ideológiák, az érdekek miatt áldozzák fel magukat a hősök. A kozmoszban nincsenek elvek, ideológiák, érdekek, nincsenek hősök, mondták ők, és borzongva gondoltak a mezőkön, az utcákon fekvő sok halottra.

És tessék! Most itt állnak a polgárháború előszobájában!

– Látjátok, testvérek? – mondta az egyik manó. – Ezért küldött ide minket az Öreg Fehér Törpe. Azért róttá ki ránk ezt a büntetést, mert a békés kozmoszban mi is rendzavarók voltunk, majdhogynem úgy viselkedtünk, mint a banguzok. Gyertek, vegyüljünk el közöttük, hátha jobb belátásra tudjuk bírni őket.

S úgy is cselekedtek. Sorsot húztak, ki megy az egyik, ki megy a másik pártba, illetve városrészbe, ahol megpróbálják lebeszélni ezeket a nyomorult lényeket a vérontásról. Éppen annyian voltak, ahány szekta feszült szembe egymással, s ők fogadalmat tettek, találkoznak egy hónap múlva azon a fennsíkon, ahová megérkeztek, és a Koszmoszban beszámolnak a tapasztalatokról, az eredményekről. Ekkor szelíd vita bontakozott ki köztük, nem tudták eldön-

teni, hogy fogják nyilvántartani önmagukat, hogy különböztetik meg egymást és a beszámolókat, mert a szellemek mind egyformák. Hogy ne legyen anarchia, ezért a Szürke Sólyomtól tanult latin szavakkal neveket adtak maguknak: Uno, Duo, Trio, Quatro, Kvinto. Kicsit szégyellték magukat, úgy érezték, ezzel lesúlylyedtek a banguzok zavaros világába – a szellemeknek nincs nevük!

De így mégiscsak világos lett minden: Uno lett KÁESEFESZ-es, Duo lett ESEFDÉGYÉ-s, Trio lett ESTÉDÉCSÉ-s, Quatro lett EMESZKÁESZ-es és Kvinto lett DÉDÉDÉDÉ-s.

Szembefordultak egymással, s nevettek. Addig nevettek, amíg ki nem csordult a könny a szemükből, ami ugyancsak furcsa tünet a szellemek világában. A könny.

– No, mi jól kiállítottuk magunkat – mondta Uno. – Csúnyábbak vagyunk a banguzoknál. De másképpen nem tudjuk teljesíteni az Öreg Fehér Törpe parancsát, csak így tudjuk megismerni Banguzia lakóit. Van is nekik valamilyen zavaros mondásuk: Ha meg akarod ismerni a poklot, legyél ördög te is.

Szétrebbentek, és egyenként megkeresték helyeiket a főváros különböző zónáiban. Végezte mindenik a maga dolgát, sűrögtek-forogtak a banguzok között, s egy hónap múlva visszatértek a magaslatra, besuhantak az Űrkosárba, és elkezdték mondani sorra a beszámolóikat.

– Képzeljétek – kezdte Uno –, az én zónámban, ahová megérkeztem, éppen ünnep volt. A Kerecsensólymok valamilyen eseményre emlékeztek, de ha jól értelmeztem a szónokok szavait, akkor is öldösték szépen egymást a banguzok. A szabadságot emlegették, amiről nekünk az iskolában egyetlen szót sem szőtt Szürke Sólyom, de súlyos dolgot jelenthet, mert a nagy tömeg tapsolt, zászlókat lengetett, és koszorúkat helyezett a kivégzett banguzok emlékfalaira. Ez is felfoghatatlan számomra: a halál. Miért halnak meg a banguzok? Mi történhet velük, hogy egyszer csak véget ér az életük, és tovább nincsenek? A létezés végtelen, akárcsak a kozmosz. Vagy különbség van az élet és a létezés között? Ha visszamegyünk az Öreg Fehér Törpéhez, ezt fogom megkérdezni. Ő bizonyára tudja a választ. De még ennél is rosszabb híreim vannak, testvérkéim – folytatta Uno a beszámolót. A Kerecsen Sólymok háborúra készülnek, az ünnepség után berakták a zászlaikat egy nagy csarnokba, de onnan fegyvereket vettek elő, s egy nagy síkságon gyakorlatot tartottak. Kardot, jatagánt suhogtattak, és kétágú szerkezeteket csattogtattak, amit ők ollóknak neveztek, egy szóval minden olyan szerszámot kézbe ragadtak, amelyekkel rövidebbre tudják szabni a Salátafejűek, a Sütő Tök Fejűek, a Mindent Szabad Szekta és a Dacos Dongók tagjait. Mondanom sem kell, hogy azt a végüket vágják le, amelyik felül, a gallérjuk fölött van, állítólag csak így következik be a halál. Nem nézhettem tétlenül ezt a hadgyakorlatot (így nevezik ők az ilyen összejövetelt!), a tömeg elé álltam, s még ha nem is láthattak engem, teljes torkomból kiáltottam:

– Álljatok meg, Kerecsen Sólymok! Ne a gyilkolásra, hanem az ölelésre készüljétek! Milyen szép lenne, ha minden banguz minden banguzt a keblére ölelne!

- Feszítsd meg! Feszítsd meg! - ordította erre a tömeg, és keresni kezdték, honnan jött a hang.

Engem kerestek, a láthatatlant, s közben spiont, árulót, dezertórt emlegettek. Egyik szót sem ismertem, úgy látszik, nagyon fogyatékos ismereteket szerezünk Szürke Sólyomnál az iskolában. Nem tehettem mást, visszavonultam, elmenekültem, itt vagyok, de még most is hallani vélem a tömeg dübörgését.

- Most én következem - szólt Duo. Látjátok, milyen jó, hogy neveket adtunk magunknak! Így nem keverednek össze a beszámolóink. Amint tudjátok, én a Saláta Fejűektől jövök, s nem sokban különböznek a tapasztalataim az Unótól. Amikor berepültem a zónájukba, a jó vagy balszerencsém - ezt a szóforgatást tőlük tanultam - egy nagy üvegpalota felé sodort. Mivel megtanultunk olvasni banguz nyelven, ki tudtam betűzni a homlokzat felírását: Saláta Fejűek Demokrata Gyülekezetének Sajtóosztálya. Zavarba jöttem, mert azt mondta Szürke Sólyom, elavult szó a „sajtó”, de itt minden modern volt, finoman zümmögtek a kompjúterek, csillogtak a nyomdagépek, ezekben állítják elő a Saláta Fejűek azt a sok szöveget, amit aztán egész Banguziában elterjesztenek. Egy részét még mindig papírra nyomtatják, más részét mikrofonokkal, kamerákkal fölveszik, és rádión, televízión keresztül sugározzák. Látjátok? Egy kásahegyen rágtam át magam, hogy megértsék valamit, annyi új szóval találkoztam. De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy ezekben a szövegekben az áll, le kell rombolni Banguziát, és egy olyan tartományt kell létesíteni helyette, ahol egyetlen szín uralkodik: a zöld. Legyen zöld a banguzok teste, a ruhája, legyen zöld az agykérgük, legyen zöld minden ház, minden guruló doboz, legyenek zöldek a felhők, legyen zöld az ég, még télen a hó is. De ezt csak úgy lehet megvalósítani - harsogták a rádiók, a tévék -, ha kiirtunk minden más pártot, szektát, más színt, más jelvényt viselő gyülekezetet. Mielőtt megkezdődne a Zöld Vér Mezején a végső csata, hackereink segítségével kioltjuk ellenségeink digitális készülékeit (Ezt én nem értettem!), megbénítjuk a hírközlésüket, hogy süljenek bele avas zsírjukba. Meg sem próbáltam megfékezni őket, hiába vagyunk szellemek, az ő nyomorult készülékük is a mienkhez hasonlítható hullámokat sugároz, azokkal szemben tehetetlenek vagyunk. Szomorúan repültem ki a Sajtóosztály egyik ablakán, s jöttem ide, hogy elmondjam nektek: Ássák át az gyűlölettel Banguzia sírját!

Akkor Trio szólalt meg.

- Ha tudnátok, milyen nehéz volt az én helyzetem a Tök Fejűek között! El sem hiszitek, milyen kétszínű játékot űznek más hitközségekkel! Pedig én nem mentem se sajtó-, se pártirodára, mítingen sem vettem részt, hanem betévedtem egy gyárba. Ügye, tudjátok, testvérekéim, mi a gyár? Ahol a banguzok elkészítik a szerszámaikat, a ruházatot, előállítják az élelmiszereket. No, ott aztán örülhettem nagyon, hogy nekünk, szellemeknek egyikre sincs szükségünk. Mert ők ezeknek a rabjai. Hasra feküdtem egy magas emelvény korlátján, persze, először olyan alakot formáltam az Öreg Fehér Törpe által gyúrt anyaglabdacsból, hogy legyen hasam, és néztem, mit csinálnak a Tök Fejűek.

Műhelypadok mellett álltak vagy ültek, csak fekete és fehér vászon, illetve posztó anyagot szabdaltak ollókkal, s abból zakatoló gépeikkel nadrágot, inget, lajbit varrtak. Egy másik futószalagon a csizmákhoz és a bakancsokhoz érkeztek alkatrészek, amit ügyes, izmos kezekkel állítottak össze. A talpra nagyfejű szegeket, spiccet, patkót erősítettek, hogy dübörgő legyen a járásuk. Sújtásos zászlókat is készítettek, rudakra erősítették azokat, teherautókra rakták, s vitték a Tökmezőre, ahol gyakorlatozni szoktak. Másnap már én is ott voltam egy dobcskán, s megszemléltem őket, mint egy kicsi hadvezér. Persze, kikacagtam magam, mert mi, kicsi szellemek mindenre alkalmasak vagyunk, csak éppen hadvezéri pózolásra nem. Jött a sok Tökfejű, hiába szürke a sütőtök, a felkelő nap fényében ragyogott mindenik, s amikor négysoros szakaszokba álltak, s menetelni kezdtek, el kell ismerjem, jól néztek ki. Egyszerre dobbant a lábuk, egyformán lobogtatták a zászlaikat, s zengett-zúgott Tökmező a férfias jelszavaktól. Sajnos, ezek a jelszavak semmi mást nem hirdettek, csak az ajtó előtt álló nagy háborút, amelyben minden más nemzetáruló párt hadseregét pozdorzává zúzzák, és egész Banguziában átveszik az uralmat. S most mesélek a legizgalmasabb jelenetről: a vezérük leemelte a nyakáról a Sütőtököt – én nem is tudtam, hogy az lehetséges! –, és kioktatta katonáit, ha nem győzik a csatát erővel, azokhoz az ellenséges csapattestekhez kell átállni, amelyik felé gurul a tök. Itt fogyott el az én türelmem – végül is a szellemek türelme sem végtelen! –, meg sem próbáltam békére inteni őket, itt álltam meg a mi magaslatunkon, elsőnek érkeztem az Ūrkosárba, és elmélkedtem Banguzia szomorú jövőjéről.

– Mindez semmi – kiáltotta Quatro. – Én még ennél is csúnyább kálváriát jártam. Emlékeztek, hogy megdöböntünk az iskolában, amikor a mágus felírta a táblára: „Mindent szabad, még azt is, amit nem.” No, nekem ezzel kellett szembenéznem!

Az MSZKSZ munkaülésére toppantam be. Nehogy ti olyan munkára gondoljatok, amilyent Trio látott a gyárban! Munkaülés azt jelenti náluk, hogy ülnek egy nagy teremben, a székek emelkednek a falak irányába, középen emelvény, azon a főmágusok csücsülnek, és irányítják a beszélgetést. Milyen jó, testvérekem, hogy nekünk, amíg nem jöttünk Baguziába, nem kellett beszélni! A mi titkos hullámaink hozzák-viszik a gondolatot, ha az egyáltalán gondolat. Ők, ami bennük vagy a nyakukra felbiggyesztett háromszögben megfogán, azt szaporán szavakkal ki is mondják. Én ettől dermedtem meg. A szótól. Milyen büszkék a banguzok arra, hogy beszélni tudnak, holott azzal ártanak a legtöbbet másoknak és maguknak! Szavak, szavak, szavak! Gyilkos szavak!

– Nem akarunk karámban élni! El kell törülni Banguzia határait! Tanulja meg kívülről minden banguz a Kőművesek Szektája által összeállított szavak szótárát! Abban a Banguz bolygó minden más népének a nyelve egyesült! Csak betűszókat, rövidítéseket szabad leírni!

Ilyen s ehhez hasonló lózungok hangzottal el, amelyek engem teljesen öszszezavartak, nem tudtam, mi igaz, mi hamis, mi az, ami előre mutat, mi az, ami hátra, ők azt hiszik, van haladás, én tudom, hogy nincs, ezért meghátráltam.

Még hallottam az ablak párkányáról, hogy ők is a háborúra készülnek, a háromszögek éles sarkaival fogják betörni vagy kilyukasztani minden ellenséges katona fejét, amitől megirtózva szálltam a gyülekezésünk helyére.

- Az elején úgy tűnt, hogy nekem lesz a legkönnyebb dolgom - mondta ezek után Kvinto. A Dongók tudnak repülni, mi meg nem ismerjük a távolságot, a tömegvonzást, bárkinek a nyomába szegődhetünk észrevétlenül. De tévedtem. Nincs ravaszabb, nincs csipkelődőbb népsége a kozmosznak, mint a Dongók! Tudjátok, miből állt az ő felkészülésük a végső háborúra? Rajokba verődtek össze, s fenn, a felhők alatt lökték ki és húzták vissza a hátulsó felükben (mi úgy tanultuk: ülepükben!) elrejtett, mérges fullánkjait. Ez volt a hadgyakorlat. Meg kell magyarázzam nektek, testvérekéim, mi a fullánk, mert azt sem tanította meg nekünk Szürke Sólyom. Ezeknek a Dongóknak a fullánkjuk a hátsó, hosszú, mérges testrészükhöz, amellyel ha döfnek, mély sebeket tudnak ejteni az ellenségen. S ez még nem is volna olyan veszélyes. A fullánkjuk belső csatornájában mérge van, amit ha befecskendeznek más banguzokba, azok szörnyet halnak. Közel repültem a rajhoz, s kihallgattam a beszélgetésüket. Azt zümmögték, aki nem Dongó, az ellenség, szűzni, pusztítani kell mindenkit, hogy jöjjön el a Hatalmas Semmi országa a Banguz bolygón.

Akkor én is megszólaltam, kicsi tölcserő formáltam a gyurmaburokból, és ordítottam:

- Békéljete meg, Dongók! A kiontott vér bemocskolja Banguzia földjét! Elfelejtettétek a tanítást? Aki fullánkkal öl, fullánk által fog meghalni! Saját sírját ássa minden gyilkos!

Erre úgy megbolydult a raj, mintha villám csapott volna beléjük, látni nem láttak engem, de a hallott hang köré tömörültek, olyan sűrű dongógyűrű kerített be, hogy megijedtem. Látjátok, testvérek? Ezt is csak itt, Banguziában tanultuk meg: a félelmet. Igaza volt az Öreg Fehér Törpének, a Banguz bolygó és azon Banguzia a legveszedelmesebb hely a világűrben, engedélyt kell kérnünk arra, hogy visszatérjünk a Szíriusz mögötti helyünkre.

Összebújt az Ūrkosárban az öt kicsi szellem, ölelték egymást, reszkettek, mint a nyárfalevél, amikor a PX1 lehanyatlott, s a sötétben elszenderedtek.

Másnap hatalmas rivalgásra, harsonára ébredtek, a magaslatuk előtti síkságon felsorakoztak az ellenséges erők hadseregei.

Egy cserefa erdőt szállt meg a Kerecsen Sólymok Fiatal Szervezete, a KSFSZ, mély lapályban gyülekeztek a Saláta Fejűek, a Sütő Tök Fejűek egy dombkaréjt választottak, hogy tudjon vagy jobbra, vagy balra gurulni a fejük, az MSZKSZ, vagyis a Mindent Szabad Kőművesek Szektája egy akácok közelében rendezte a sorait, a Dongók természetesen a magasban keringtek veszettül.

És megkezdődött a csata! Mindenki mindenkit ölt, mindenki mindenkit kaszabolt, hullottak a salátafejek, mint a záporosó, potyogtak le a nyakakról a tökök és a Kerecsen Sólymok fejei, a Dongókat valamilyen méreggel spricelték, a Mindent Szabad Kőművesek Szektája a háromszöggel hadakozott kegyetlenül, s harogtak a jelszavak:

Hajrá, KÁESEFESZ!
Üsd, vágd, ne sajnáld ESEFDÉGYÉ!
Törd, zúzd az ellenséget ESTÉDÉCSÉ!
Csak a fejét szabdalld, EMESZKÁESZ!
Döfd, szúrd őket, DÉDÉDÉDÉ!

Ez zúgott, ez kavargott a síkságon, ezt visszhangozták a közeli hegyek, ez szorult meg a völgyekben:

KÁESEFESZ!
ESEFDÉGYÉ!
ESTÉDÉCSÉ!
EMESZKÁESZ!
DÉDÉDÉDÉ!

Összegabalyodtak a lózungok, a csatakiáltások, még a saját hangját sem hallotta senki, karddal, jatagánnal, éles ollókkal, fullánkkal ölt, gyilkolt mindenki. A hosszú, izzadságos felkészítőkön, hadgyakorlaton megtanulták azt, hogy az ellenség fejét kell lekaszabolni, mert Banguziában az ingadozik leginkább.

A csata végeztével kerecsensólymok, salátafejek, sütőtökök, háromszögek, Dongó tetemek borították a hatalmas síkságot.

Elborzadtak a kis szellemek a pusztulás láttán, jelzést adtak le az Öreg Fehér Törpének, s kérték, térhessenek vissza hazájukba. Rejtélyes volt az üzenetváltás, banguz nyelvre azt lefordítani nem lehet. De az Öreg Fehér Törpe megenyhült, az Úrkosár emelkedni kezdett, s a kis szellemek még látták, hogy a láthatáron feltűntek a sarlófejek, kibukkantak a dombok mögül a félholdak, és előzönlöttek Banguziát.

Kecses tornyukban megszólalt a magas körtornácon az imára hívó szakállas alak hangja:

*Hatalmas a Fényes Orca!
Gyertek igazhitűek imádkozni!
Mienk már Banguzia!*

EUROPA
UTÓPIA